

PĒKŠŅĀ, NOSLĒPUMAINĀ DRAUDZES AIZIEŠANA

1 Ikviens justos labi no tāda pieteikuma, vai ne? Nu, labi. Uz brītiņu nolieksim mūsu galvas lūgšanai pirms Vārda atvēršanas.

2 Kungs, mēs sakām kā viņi tajos senajos laikos: “Es priecājos, kad viņi pateica: 'Ejam uz Tā Kunga namu.’” Un šodien nav labākas vietas, kā atrasties tieši šeit, kopā ar Tā Kunga sapulci, pielūgsmē. Kaut vai tur ārā līst lietus un tur var būt posts un pārējais, taču, kad mēs esam Tavā klātbūtnē, mēs apmierināti smaidām, saprazdami, ka Tu saproti un izdarīsi visu tā, kā tas mums ir vajadzīgs.

3 Mēs gribētu paprasīt īpašas svētības šajā rītā tiem, kuri nespēja ierasties uz šo dievkalpojumu. Daudzi varbūt būtu atnākuši, ja laika apstākļi nebūtu tik slikti. Bet, lai viņi atrod mierinājumu Tava Vārda lasīšanā un klausoties kalpotājus pa radio un programmām, kas ir veidotas tādiem cilvēkiem.

4 Mēs gribam paprasīt, lai Tu īpaši svētī tos, kas atrodas Dievišķajā klātbūtnē, par viņu centieniem šorīt atnākt, lai dzirdētu Dieva Vārdu un kalpotu Viņam ar dziesmām un lūgšanām, un pateicībām.

5 Un mēs lūdzam Dievs, lai Tu pieskaries to ķermeņiem, kas ir slimi un ar vajadzību, kuri šobrīd to gaida, kuri ir atbraukuši no tālienes, lai par viņiem palūgtu.

6 Un mēs prasām, lai Tu vienkārši paskaties uz mums un runā uz mums, lai mēs, kuri esam šeit šajā rītā, varētu veikt sava stāvokļa inventarizāciju. “Izmeklē mani,” sacīja viens no praviešiem, “un pārbaudi mani, un paskaties, vai manī nav kā ļauna.” Un tad, Kungs, tās izmeklēšanas laikā, ja Tu atradīsi, ka mūsos ir kas ļauns, tad attīri mūs, Kungs, jo mēs pazemīgi atzīstam savus grēkus un mūsu ļaunās darbības.

7 Un mēs lūdzam tikai to, lai Tu atceries mūs, kad Tu paskatīsies uz Jēzu, Tavu Dēlu, kurš nomira kā izpirkums par mūsu grēkiem un nekrietnībām. Jo mēs apliecinām, ka mēs ticam, ka tā dēļ Viņš nomira un augšāmcelās, lai mums šajā rītā tiktu dota brīnišķīga privilēģija to izdarīt. Dāvā to, Kungs.

8 Un runā uz mums caur Tavu uzrakstīto Vārdu, jo mēs gaidām dzirdēt no Tevis. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

9 Šajā rītā Rakstu lasījumam mēs gribam atšķirt vēstuli Tesaloniķiešiem 5. nodaļu. Un man šorīt ir arī lūgšanu vajadzību saraksts. Mēs palūgsim par to uzreiz pēc sludināšanas. Man šķiet, uz brītiņu... Tiem, kuri atver savas Bībeles, atšķirsim 1. vēstuli Tesaloniķiešiem 5. nodaļu un pavisam nedaudz izlasīsim.

10 [Kāds brālis saka: “Atlaidiet svētdienas skolas klases.”—Tulk.] Piedodiet. Kamēr jūs atverat Bībeli, tas...tie bērni vēl nav atlaisti uz viņu nodarbībām. Ejiet, lūdzu, tagad uz savām nodarbībām, bērniņi un pusaudži, un pārējie. Ejiet vien uz savām nodarbībām.

11 Bet pagaidām, lūdzu, izlasiet...tas ir, atveriet Bībelēs 1. Tesaloniķiešiem 5. nodaļu.

12 Un, ja šobrīd šeit atrodas pilnvaroto padomes locekļi, man gribētos satīties ar viņiem diakonu kabinetā uzreiz pēc sanāksmes, lai parunātu par dažām lietām. Bet, ja viņu šeit nav, tad nododiet viņiem, ka es gribētu satīties ar viņiem šovakar pirms sanāksmes diakonu kabinetā.

13 Un tā, kā tēmu...šajā rītā es gribētu paņemt kā tēmu: *Pēkšņā, noslēpumainā draudzes aiziešana.*

14 Varbūt es...es nosaukšu to vēlreiz, jo steigas dēļ man nebija pārāk daudz laika pārdomāt to, ko es sacīšu. Vakar mēs ilgi bijām prom, un es atgriezos mājās jau ļoti vēlu. Un šorīt es steidzos uz šejieni, un man vienkārši atnāca šī doma. Un varbūt vēlāk es uztveršu kaut ko, kas kādam nāks par labu. Man patīk šī tēma: “Pēkšņā, noslēpumainā draudzes aizraušana.” Un tā, 1. Tesaloniķiešiem 5. nodaļa.

Bet par laiku un stundu, brāļi, man jums nav jāraksta,

jo jūs paši labi zināt, ka Tā Kunga diena nāk tāpat kā zaglis naktī.

Kad sacīs: nu ir miers un drošība, – tad pēkšņi pār viņiem nāks posts, kā dzemdību sāpes pār grūtnieci, un viņi nevarēs izbēgt.

Bet jūs, brāļi, nedzīvojat tumsībā, ka šī diena jūs varētu pārsteigt kā kāds zaglis,

jo jūs visi esat gaismas bērni un dienas bērni: mēs nepiederam ne naktij, ne tumsai.

Tāpēc negulēsim kā pārējie, bet būsīm nomodā un skaidrā prātā.

Kas guļ, tas guļ naktī, un, kas piedzeras, tas piedzeras naktī.

15 Lūk, es gribu, lai jūs paskatāties otrā lapas pusē, ja jūsu Bībelē tas ir šādi izvietots, uz 1. Tesalonīķiešiem 4. nodaļas 16., 17. un 18. pantiem.

Jo pats Kungs nāks no debesīm, atskanot pavēlei, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši.

Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretim Tam Kungam. Tā mēs būsīm kopā ar To Kungu vienumēr.

Iepriecinait cits citu ar šiem vārdiem!

16 Lai Tas Kungs pieliek Savas svētības Viņa svētā Vārda lasījumam.

17 Ir diezgan neparasti runāt par tādu tēmu rītā, kad tu esi atnācis kalpot slimajiem. Taču ir kāda nopietnāka slimība nekā fiziskā slimība. Un mums ir daudz svarīgāk būt veselīgiem tam ievērojamajam notikumam, kas teju teju notiks, pat nekā aizmigt Tai Kungā, tas ir, nomirt, kā mēs to zinām. Labāk ir būt gatavam. Labāk es būtu slim cilvēks, bet gatavs attiecībā uz To Kungu, nekā būtu vesels cilvēks, bet negatavs doties pie Tā Kunga. Taču, lai kā tur arī nebūtu, Dievs grib, lai mēs būtu gan veseli, gan gatavi, dvēselē un ķermenī. “Jo Viņš piedod visus mūsu pārkāpumus un dziedina visas mūsu slimības.” Viņš nomira daudzpusīgam mērķim.

18 Un tāpat, šodien es aizdomājos par šo tēmu par pēkšņo un slepeno... Man tas patīk. Dievs...

19 Šodien, tieši pirms Kunga Jēzus atnākšanas, cilvēki dzīvo tā, it kā Viņš atsūtīs eņģeļu baru uz visiem laikrakstiem un kādu gadu iepriekš izziņos to laikrakstos pa visu pasauli, ka “tādā un tādā datumā ieradīsies Jēzus”. Un raidīs pa radio un translēs pa televīziju un it visur, precīzu Viņa atnākšanas dienu un stundu. Nu, tieši tā šodien dzīvo cilvēki.

20 Taču Dievs Savā Vārdā ir pateicis, ka “tas atnāks kā zaglis naktī”.

21 Ja tas būtu šādi, tad cilvēki sacītu to, kā šodien domā pasaule: “Ak, nu, laika vēl ir papildam! Es... Par to tiks pamatīgi paziņots.” Un... Taču, saprotiet, par to tiek paziņots, taču tā ir slepena paziņošana. Tā ir tikai tiem, kas grib to dzirdēt; tiem, kas vēlas ņemt to vērā, un tiem, kas mīl To Kungu.

22 Es tagad aizdomājos par Pāvila vārdiem, kad viņš pateica: “Tur mani gaida taisnības vainags, kuru Tas Kungs, taisnais Tiesnesis, iedos man tajā dienā.” Bet tad viņš apstājas. Vai jūs esat to ievērojuši? Un saka: “Ne tikai man, bet visiem tiem, kas mīl Viņa parādīšanos.” Ja mēs mīlam Viņa parādīšanos!

23 Parasti šodien pasaulē cilvēki uzskata, ka Tā Kunga parādīšanās ir šausmīgs, briesmīgs notikums. Ak, pasaule var aiziet līdz savam... “Nestāsti man par to,” viņi pateiks. Viņi negrib par to zināt. Viņiem tas nerūp, viņus interesē tikai dzīve šodien. Bet tie, kas mīl To Kungu, mīl Viņa parādīšanos.

24 Kā būtu, ja kāds no tuviniekiem, jūsu, kas esat vecāki, ja jūsu māte vai tēvs, vai bērns, un viņi būtu bijuši prom jau daudzus gadus, bet jūs uzzinātu, ka viņi var parādīties jebkurā brīdī? Nu, viss jūsu nams spīdētu un laistītos! Jūs vienkārši būtu gatavi un vērotu to ceļu, jo, redzot ikvienas

nogriezušās automašīnas gaismas, jūs domātu, ka tie ir viņi.

25 Un tieši tā draudzei būtu jābūt nomodā par Tā Kunga atnākšanu. Pilnīgā kārtībā, pilnīgā gatavībā, pilnībā sakravājusies un gatava doties prom, tikko kā Viņš atnāks, “jo tas būs pēkšņi, vienā acumirkļī”. Pamēģiniet izskaitīt, cik daudz laika ir vajadzīgs, lai pamirkšķinātu, un tieši tik ātri notiks draudzes aizraušana.

26 Ziniet, ienaidnieks vienmēr lieto tādus paņēmienus, kādus lieto Tas Kungs. Ziniet, kad viņš ieraudzīja, ka Dievam būs taisnīga draudze un to, ko Viņš grasījās darīt, tad ienaidnieks izmantoja to pašu stratēģiju. Viņam ir draudze, un viņam ir ļoti reliģiski cilvēki. Un viņi patiešām ir gatavībā kā reliģiski cilvēki, jo viņš zina, ka Kristus draudze ir tāda pati.

27 Un šādi viņš rīkojas militārajā sfērā. Es nesen lasīju rakstu par pēkšņo uzbrukumu Perlharborai. Tas uzbrukums nemaz nebija tik nezināms. Viņi jau bija brīdināti, ka japāņi to grasījās darīt. Taču visskumīgākais ir tas, ka viņi ignorēja to brīdinājumu. Viņi bija redzējuši zīmes: japāņu armija pulcējās kopā, un lieli kuģi tika piekrauti ar munīciju, un gaisā bija jūtami draudi. Un viņi precīzi virzījās, lai iebruktu, taču tie to ignorēja.

28 Tieši tas šodien notiek ar draudzi. Draudze virzās uz tiesu, taču viņi ignorē Tā Kunga atnākšanu. Tāpēc Viņu jūs vainot nevarat.

29 Tur bija teikts, ka tad, kad tās ziņas bija it visur izskanējušas, Perlharborā, ka japāņi var uzbrukt jebkurā brīdī un ka viņu lielā flote ir izgājusi jūrā un lēnām, bet stabili tuvojas Perlharborai, viņi par to tikai smējās. Un sacīja: “Ak, blēņas! Jūs te vairojat depresiju. Jūs, nervozētāji. Jums prātā ir tikai nelaimes.”

30 Taču vakarā, tieši pirms tā lielā uzbrukuma, kas sākās nākamās dienas rītā, tika sarīkotas varenas dejas jeb liela ballīte pašā Perlharborā. Un, lai kā arī viņi centās pateikt, ka tuvojas japāņi, šis brīdinājums netika pieņemts.

31 Ziniet, vienkārši nedaudz viņus apskatīsim. Atskan īss radio ziņojums, bet kādas avīzes pašā stūrītī ir neliels paziņojums, kā ziņojums par kādu dziedināšanas kampaņu, pavisam neliela ziņa, ka pa jūru tuvojas japāņi, ka tajā virzienā dodas liela flote. “Tās ir blēņas,” saka citi. “Mēs tādiem niekiem neticam. Ko jūs te mēģināt mūs nobiedēt?”

32 Un turklāt mēs ieraugām, ka, tuvojoties vakaram, es redzu, ka tā vietā, lai gatavotos doties prom no tās pilsētas, nu, visas jaunās meitenes ģērbjas savās jaunajās kleitās un tā tālāk. Viņas taisās uz tiem lielajiem un varenajiem svētkiem, kas tiek gatavoti.

33 Un tāpat arī armijas virsnieki ir aizņemti, izrakstīdami caurlaides, lai visi zaldāti varētu apmeklēt to ballīti, lielu dzeršanas ballīti. Un rūc un dūc kravas mašīnas, vezdamas labāko alu un vīnu, un pārējo tai ballītei. Bet visu to laiku japāņu flote ir ceļā uz turieni, taču viņi neieklausījās tajā brīdinājumā.

34 Un, saulei rietot, viņi visi sanāca kopā tajā lielam bāram līdzīgajā vietā. Tur maliņā bārmenis, varbūt tīrīdams leti vai darīdams vēl kaut ko, saka ko tādu kā: “Klau, vai esi dzirdējis tās baumas?”

“Nu, man šķiet, ka nē,” saka viņa sarunas biedrs.

35 “Nu, saka, ka it kā japāņu flote virzās uz šejieni.” Un tai sarunai pievienojas vēl kāds.

36 Bet pēkšņi tur uzrodas kāda jauna, neprātīga meitene un izstiep savu kāju uz letes, un saka: “Jūs, sadrūmušie bailuļi, vai tad jūs nezināt, ka mums šeit ir jāizklaidējas, nevis jārunā par karu?”

37 Vai tad tieši tā šodien par Tā Kunga atnākšanu nerunā pasaule! “Tu, vecmodīgais dīvaini, atpalikušais cilvēciņ, kas liek tev tā ģērbties un uzvesties, un dzīvot?” Taču mēs gaidām to slepeno, pēkšņo Tā Kunga parādīšanos. Jo gaisā kaut kas ir jūtams, Svētā Gara vēstījums, kas saka mums, ka tā atnākšana ir ļoti tuvu.

38 Kad tovakar tā līksmošanās turpinājās, un, ak, droši vien tas bija briesmīgi. Jo bija

uzrakstīts, ka tovakar paņēma kādu jaunu meiteni, skaista auguma meiteni, un novilkta viņai drēbes un iesēdināja viņu nelielos ratos, un vienā apakšveļā vadāja viņu pa ielu, un tā tālāk; jautrība vienkārši sita augstu vilni. Taču visu to laiku japāņi virzījās uz priekšu, tuvodamies.

39 Bet pēc tam nākamajā rītā, kad tie vīri savos posteņos un pie radaru ekrāniem un pārējie, kas visu nakti bija dzīvojušies, dzēruši un skraidījuši apkārt ar tām sievietēm, un tā tālāk, viņi nākamajā rītā bija tik miegaini un savārguši tās ballītes dēļ, ka tika pārsteigti aizmiguši savā darbā.

40 Un es baidos, ka kaut kas līdzīgs notiks Tā Kunga atnākšanas laikā. Draudze ir tik ļoti pārņemta un piedzērusies ar šīs pasaules rūpēm, ka Tā Kunga atnākšanas laikā viņi gulēs savā postenī.

41 Bet tad pāri pilsētai sāka lidot aviācija un sāka birt bumbas, un tā pilsēta tika nolīdzināta līdz ar zemi. Kāpēc? Viņi negribēja ieklausīties brīdinājumā. Un to jauno sievieti kopā ar pārējām, kad tie japāņi, brutāli zaldāti, tur ielauzās, viņi izvaroja tās uz ielas un grieza ar nažiem gabalos, pēc tā visa, un tā tālāk. Jo, ja jūs neieklausāties brīdinājumā, tad atliek tikai un vienīgi tiesa.

42 Ak, ja kādreiz šī Amerika ir bijusi savā dziļākajā pagrimumā, tad tas ir tieši tagad viņas netikumības, viņas vienaldzības dēļ! Evaņģēlijs tiek sludināts no piekrastes līdz piekrastei, un notiek zīmes un brīnumi. Un ir darīti varenī brīnumi, bet viņi tik turpina savu liksmošanu, piedzeršanu, ignorēšanu, izsmiešanu.

43 Aiz tām divsimt tūkstoši kancelēm Amerikas protestantu draudzēs, lūk, kas mums ir vajadzīgs šodien – Tā Kunga pravieši, kas nebaidās mest Dieva tiesas zibeņus uz šo grēcīgo cilvēku paaudzi, kurai mēs sludinām. Mums ir vajadzīgi tādi pravieši kā Jesaja, kurš iesaucās un pateica: “Ļaunā paaudze!” Un kā viņš nosodīja to paaudzi un pateica viņiem par gaidāmajām tiesām.

44 Bet šodien pārāk daudzi mūsu sludinātāji baidās par to runāt. Viņi baidās atklāti liecināt par brīdinājumu, jo dažiem tas nozīmētu zaudēt darbu. Viņiem būtu jāaiziet no savas konfesijas, jāatstāj savas kanceles. Un varbūt viņiem būtu jāaiziet, varbūt jāieņem cita nostāja kādā citā draudzē vai kaut kas tāds. Bet tas vienkārši ir ļoti slikti, ka aiz mūsu kancelēm stāv tādi cilvēki.

45 Mums ir vajadzīgi tādi vīri kā Džons Veslijs no agrīnās reformācijas, kā Mārtiņš Luters. Mums ir vajadzīgi tādi cilvēki kā Pāvils, kas vēlas atdot visu un pilnībā atdoties, pat ja tas maksātu viņiem dzīvību, kā īstenā Jēzus Kristus Evaņģēlija liecinieki.

46 Lieta tāda, ka šodien izglītība un augstas aprindas, un biedrību nedaudz fanātiskās un delikātās lietas, un viņu jūtas – tas ir ieņēmis Svētā Gara vietu draudzē.

47 Lūk, kas mums šodien ir vajadzīgs, lai brēktu uz Ameriku – Dieva sūtīti, Dieva piepildīti vīri ar Svētā Gara spēku, kuri nebaidās kliegt pret nepareizām lietām un brīdināt cilvēkus par gaidāmo tiesu.

48 Dievs nekādā veidā neļaus šai valstij izvairīties no tiesas. Ja Dievs tā izdarīs, tad Viņam būs jāatjauno Sodoma un Gomora un jāatvainojas, ka Viņš tās nogremdēja tik ļoti ļauno cilvēku dēļ. Dieva acīs mēs neesam nekāds izņēmums. Tas, cik dziļi mēs esam pagrimuši attiecībā uz mūsu politiku, uz mūsu valdību, tas ir sapuvis līdz saknei. Vairs nav atlicis nekāda taisnīguma, tikai Dievā.

49 Ak, mēs sakām, ka mēs paļaujamies uz ANO, Apvienotajām Nācijām. Bet vai tad pirms pieciem gadiem no visām ANO valstīm piecdesmit viens procents nebija komunistiskas? Izņemot dzīvā Dieva Vārdu, mums vairāk nav uz ko paļauties. Mēs vairs nevaram paļauties ne uz ko, uz nekādu politiku.

50 Pēdējos trīs vai četrus mēnešus es esmu bijis tiesu krustugunīs – viņi cenšas apsūdzēt mani, ka es darīju nepareizi, pārskaitīdams naudu sanāksmēm caur šo dievnamu. Kaut arī mūsu pilnvaroto padome parakstīja to deklarāciju. Un ikviens, kas ir bijis manās sanāksmēs, var pateikt, ka es esmu atklāti sacījis, ka šī savāktā nauda mūsu...manās sanāksmēs tika virzīta caur šo draudzi. Bet tagad viņi saka, ka es laidu to caur draudzi, lai apmānītu valdību, un par to viņi grib man iedot divdesmit

gadus Fort Līvenvortā, Kanzasā.

51 Es pateicu: “Kāpēc mūsu tiesu namos ir rakstīts šis vārds 'taisnīgums'? No tā ir tikpat daudz labuma, it kā tā vispār nebūtu.” Sacīju: “Es taču izdarīju visu to, ko man pateica jūsu pašu cilvēki. Bet tagad jūs sakāt, ka viņi vairs neatrodas valdībā. Kā jūs tā varat? Tu nokārto vienu lietu un pierādi to, bet viņi pēc tam izrok kaut ko citu.” Ne tikai tas, viņi ir nepastāvīgi.

52 Lūk, ko es pateicu federālajā tiesā, es sacīju: “Ja komunismā būtu kristietība, tad es būtu komunisti.” Taču es nevaru būt, jo tas noliedz kristietību.

53 Tāpēc man ir tikai viena roka, pie kuras turēties – tā ir Dieva nemainīgā roka, zinot, ka Viņš respektēs taisnību un godu. Tam būs jāparādās taisnīgumā.

54 Taču tas ir tāpēc, lai parādītu, ka vairs nav uz ko paļauties, tikai uz Tā Kunga atnākšanu.

55 Ak, lūk, kādā dienā mēs dzīvojam, tik briesmīgā laikā! Kad viss pastāvošais, pat pati draudze, draudzes ļaudis, draudzes konfesijas, viņi ir tik ļoti aizrāvušies ar savām mazajām...savām mazajām atšķirībām, ka pat negrib būt sadraudzībā viens ar otru un nepieņem brīdinājumu, ka Tā Kunga atnākšana ir tuvu.

56 Tādi vīri kā Billijs Grēms un Džeks Šulers, un Orals Roberts, un daudzi no tiem lielajiem evaņģēlistiem, un Čārlzs Fulers, kuriem ir ietekme pa visu pasauli, dara visu, ko vien var, lai brīdinātu par Tā Kunga atnākšanu. Un tos mūsu cilvēkus, tos cilvēkus, kuri cenšas darīt pareizi, tos cilvēkus mūsu pašu valdība cenšas saraut gabalos.

57 Es kādam pateicu: “Mister, divdesmit astoņus savas dzīves gadus es esmu uzlicis uz Dieva altāra, lai censtos darīt to, kas ir pareizs. Un es gribu, lai kāds paskatās man acīs un pasaka, kur es dzīvē esmu kādu apmānījis vai kaut ko nozadzis. Caur Dieva žēlastību es esmu tīrs.”

58 Viņiem tā ir tukša skaņa. “Tik un tā tu esi vainīgs! Un tu esi diktators savā draudzē! Uzsitīsi gaisā knipi, un tava draudze izdarīs to, ko tu pateiksi!”

“Ak,” es pateicu, “cik netaisnīgs var būt cilvēks?”

59 Viņš sacīja: “Jūs devāt cilvēkiem dāvanas, kad bija nodeguši viņu nami. Te ir jūsu čeki, kur jūs devāt atraitnēm simtiem dolāru un apmaksājāt viņu renti, un darījāt tamlīdzīgas lietas.” Sacīja: “Vai jūs vērsāties pie savas draudzes padomes un stāstījāt viņiem, ka jūs ko tādu darīsiet?”

Es sacīju: “Nē, ser.”

“Kāpēc jūs to nedarījāt?”

60 Es sacīju: “Tas Kungs pateica man Savā Vārdā: 'Lai jūsu labā...jūsu kreisā roka nezina, ko dara labā.’”

61 Viņš sacīja: “Tātad, jūs savu gadījumu cenšaties attaisnot pēc Bībeles, bet mēs tiesājam jūs pēc likuma.”

62 Es sacīju: “Kāds likums ir augstāks, cilvēku vai Dieva?” Es izvēlēšos Dieva likumu.

63 Pirms dažiem, pirms diviem gadiem es biju atvaļinājumā; es biju atpakaļceļā.

64 Šeit Indiānā ierobežojums ir sešdesmit piecas jūdzes stundā dienas laikā, un tas ir uz automaģistrālēm, ātrgaitas automaģistrālēm. Bet naktī tas ir sešdesmit jūdzes stundā, pēc saulrieta. Tā tas ir Kanzasā. Tā tas ir Ilinoisā. Tā tas ir Kolorādo. Tā tas ir Aidaho. Tā tas ir Vaiomingā.

65 Un būdams atceļā, nosēdējis vairākas dienas sniega sastrēgumā sniega vētras dēļ; un es tikko kā biju dabūjis briedi, un es biju atceļā uz mājām, lai atdotu to draugiem. Un man bija jāsteidzas, lai neiekļūtu citā sniega vētrā, kas sekoja man pa pēdām, jo tad es atkal iestrēgtu un gaļa sabojātos.

66 Un es biju izbraucis no Vaiomingas un iebraucu Nebraskā. Es biju nobraucis tur kādas trīsdesmit jūdzes dienviņu virzienā. Un pēkšņi es atskatījos un aizmugurē ieraudzīju policijas sarkano gaismu. Un mani nekad dzīvē vēl nebija apturējuši, tāpēc es vienkārši turpināju braukt. Es paskatījos, es braucu sešdesmit jūdzes stundā, līdz tuvākajai pilsētai bija kādas trīsdesmit vai

četrdesmit jūdzes. Un es braucu pa automaģistrāli, pa lielu četru joslu automaģistrāli. Un es redzēju, ka es braucu sešdesmit jūdzes stundā. Es atskatījos, un viņš joprojām brauca man aiz muguras. Un es vienkārši vēroju.

67 Un es ieraudzīju, ka sāk mirgot sarkanā gaisma, un nodomāju: “Nu, kāpēc viņš mani neapdzen? Vietas taču pietiek.” Un es turpināju gaidīt. Es nolaidu logu un izdzirdēju sirēnu. Nu, es nodomāju: “Vēl tuvāk malai es braukt nevaru.” Un viņš apdzina un apturēja mani.

68 Es izkāpu no maģinas. Es nodomāju: “Varbūt es neesmu dzirdējis kādu paziņojumu pa radio, varbūt kaut kas ir noticis mājās ar sievu vai ģimeni.” Un es izkāpu no tās maģinas bez jebkādas vainas apziņas.

Viņš sacīja: “Man šķiet, ka jūs nesaprotat, kāpēc es jūs apstādināju.”

Es sacīju: “Tā tas ir, ser.”

69 Un viņš sacīja: “Jūs pārsniedzāt ātrumu.” Sacīja: “Vai jūs zināt, ar kādu ātrumu jūs braucāt?”

Es sacīju: “Tieši tā.” Es sacīju: “Es braucu sešdesmit jūdzes stundā.”

Viņš sacīja: “Tā tas ir, un tas ir pārkāpums.”

Es sacīju: “Vai tad tas nav sešdesmit piecas...?”

70 “Nē, ser,” sacīja, “šeit ir piecdesmit piecas. Jūs braucāt par piecām jūdzēm ātrāk.”

“Ak,” es sacīju, “piedodiet, es tā negribēju.”

71 Sacīja: “Iedodiet jūsu vadītāja apliecību. Vienkārši parādiet man jūsu apliecību.”

72 Un es izvilku to no kabatas. Un tikko kā viņš ieraudzīja to vārdu “kalpotājs”, viņa acis sāka uguņot. Viņš paķēra savu protokolu mapi un sāka rakstīt man sodu par divdesmit četriem dolāriem un piecdesmit centiem.

Es sacīju: “Vai tad jūs grasāties izrakstīt man sodanaudu?”

Sacīja: “Tieši tā! Es uzlieku jums sodu!”

“Nu,” es sacīju, “ser, lai tā būtu. Taču es neredzēju nekādu zīmi.”

73 Viņš sacīja: “Ak, tur ir zīme tieši aiz štata robežas. Jums tā bija jāredz.”

74 “Nu,” es sacīju, “es nosēdēju četros...četras dienas sniega sanesumā un droši vien to pat neievēroju, ser.”

Bet viņš sacīja: “Labi. Vai jums ir skaidra nauda?”

Es sacīju: “Tikai kādi divpadsmit dolāri.”

75 “Nu,” viņš sacīja, “kamēr nesamaksāsiet, nekur neaizbrauksiet.” Kādos desmitos vai vienpadsmitos vakarā.

76 Es sacīju: “Ser...” Es viņam visu izstāstīju, kas un kā, un par gaļu un tā tālāk. Viņam tas neko nenozīmēja. Tāpēc man bija jāparaksta obligācija, ka es aizsūtīšu viņiem naudu.

77 Kad es atbraucu mājās, es uzrakstīju vēstuli tās pilsētiņas tiesnesim, tam miertiesnesim, kuram es biju apņēmis aizsūtīt. Un es izstāstīju viņam, uzrakstīju: “Ser, es esmu izlietojis divdesmit...apmēram divdesmit piecus gadus,” tajā laikā, “es divdesmit sešus gadus kalpoju Tam Kungam, cenšos atvest pie Jēzus Kristus noziedzniekus, lai pasargātu jūsu kā ierēdņa dzīvi, lai sabiedrība kļūtu labāka un tā būtu labāka vieta dzīvei, un ģimenes būtu labvēlīgākas. Šai kalpošanai es esmu veltījis vairāk kā divdesmit gadus. Un es pavisam nedaudz pārsniedzu pie jums ātrumu. Man šķiet, ka jums būtu man tas jāpiedod.” Es sacīju: “Taču jūsu policists vispār tajā neiedziļinājās, kaut arī, iespējams, viņam tieši tā ir jārikojas un jāpilda savs pienākums. Taču es lūdzu jums kā tiesnesim. Tas nav naudas dēļ, tas ir principa dēļ. Tā ir mana pirmā sodanauda, un man tā būs jāmaksā no tās naudas, ko man caur draudzi iedod cilvēki dzīvošanai.” Es sacīju: “Es būšu

pateicīgs, ja jūs būsiet tik laipns un piedosiet to man. Tomēr šeit ir notariāli apstiprināts čeks, lai jūs zinātu, ka es neko nepieprasu.”

78 Brāli, viņš to vienkārši parakstīja un aukstasinīgi izlietoja. Kāpēc? Kāpēc? Bet pēc tam sapuvušās politikas un reliģisku aizspriedumu dēļ daži tiek cauri sveikā ar slepkavību. Te nu tas ir.

79 Dievs nepieļaus, ka Viņa draudze paliktu ilgi, kad notiek kas tāds. Un pasaule ir samaitāta. Un politika ir samaitāta. Un draudze ir samaitāta. Lūk, kas ir vajadzīgs, lai kaut ko ar to izdarītu – dievbijīgiem cilvēkiem ir jāsanāk kopā un jāpiesauc Tā Kunga Vārds. Lūk, kas ir jāizdara Branhamam dievnamam. Ak, es...

Es tikko kā paskatījos un ieraudzīju, cik daudz man vēl ir priekšā.

80 Un es aizdomājos, cik daudz šeit varētu pieminēt to, kas notiek ar draudzi, kā viņi ir ļāvuši krist cilvēku tikumībai, kā viņi ļauj viņiem dzīvot un iet uz dejām un rokenrolu, un ģērbties, kā vien iegribas, un visu pārējo, un tā tik turpināt; kompromitējošie sludinātāji.

81 Lūk, kas mums ir vajadzīgs – vecmodīgi, Dieva sūtīti, no Debesīm dzimuši sludinātāji, kuri pateiks patiesību, neskatoties uz to, ka tā kādu aizskars. Kā Jānis, kurš pateica: “Cirvis ir pielikts pie koka saknes. Un ikviens koks, kas nenes labus augļus, tiks nocirsts un iemests ugunī.” Mums ir vajadzīgi tādi sludinātāji, pravieši, kuri šāda ļaunuma apstākļos, kādos dzīvojam mēs, metīs bumbas un kā mūnīciju lietos Dieva tiesas, lai visu saraustītu gabalos.

82 No grēka nevar tikt vaļā, paplikšķinot tam uz muguras. No grēka nevar tikt vaļā, izglītojot cilvēkus. Mūsu programmas ir sagrautas un izgāzušās. Ir tikai viens līdzeklis pret grēku, un tas ir, šis līdzeklis ir Kristus. Un nevis Kristus, kas ir apliecināts intelektuāli, bet caur kristību ar Svēto Garu jaunai dzīvei un atdzimšanai. Tas ir vienīgais līdzeklis pret grēku, vienīgais līdzeklis valstij. Vienīgais līdzeklis draudzei. Vienīgais līdzeklis cilvēkiem.

83 Lūk, nesen... Man šķiet, ka daudzi no jums, kuri ceļojat, esat tur bijuši. Es pats daudzas reizes esmu pavadījis tur nakti, braukdam uz rietumiem. Man ir jādodas uz turieni nākamajā nedēļā atļaujai...ir jāsaņem no valdības atļauja braucienam. Viņi mani tur šeit, lai tad, ja viņi sūtīs pēc manis, viņi varētu atrast mani šeit. Bet man ir jāaizbrauc uz dažām sanāksmēm rietumu piekrastē. Un, ja Tas Kungs gribēs, es braukšu cauri tai pilsētiņai, kas saucas Vestmemfisa, Arkanzasā. Tā ir Memfisas upes otrā krastā, Tenesijas štatā. Un tajā vietā viņi gribēja iztērēt divarpus miljonus dolāru hipodroma celtniecībai, azartspēlēm. Divarpus miljonus dolāru deģenerācijai un samaitāšanai, un dvēseļu sūtīšanai uz elli. Bet pēc tam ķerstīt tādas vīrus kā Billijs Grēms, Orals Roberts, mani un citus, kuri cieš par Kristu, par to, ka ir izlaiduši likumīgu naudu caur draudzi, un tādiem grib dot pa divdesmit gadiem cietumā. Šī pasaule vienmēr ir gribējusi rīkoties šādi.

84 Es sacīju: “Jūs... Man ir brāļi, kas ir bijuši federālajā cietumā.”

85 Un viens no pieminētajiem juristiem pajautāja: “Tev ir brāļi federālajā cietumā?”

Es sacīju: “Viņi tur bija.”

Sacīja: “Kas tie bija?”

86 Es sacīju: “Viens no tiem bija brālis Jānis Alkatrasā uz Patmas salas. Un vēl bija brālis Pāvils Romas federālajā cietumā. Un brālis Daniēls, arī viņš bija cietumā.”

87 Un brālis Jāzeps, jo viņš bija apvainots par to, ko viņš nebija darījis; viņš bija vairākus gadus kalpojis, cenzdamijs būt īstens Potifara kalps, bet viņa sieva viņu apvainoja. Viņš tika notiesāts un ielikts cietumā uz daudziem gadiem, tā ka viņš apauga ar bārdu un matiem, ka viņš nevarēja... Viņš pat bija jānoskuj, lai atvestu viņu faraona priekšā. Protams. Par ko? Vai par kādu nodarījumu? Par Kristu! Protams!

88 Bet tad tērē divarpus miljonus dolāru hipodromam, lai samaitātu un nolādētu, un sūtītu dvēseles uz elli. Ir skaidrs, ka Dievs nāks drīz!

89 Taču tie cilvēki no Arkanzasas kaut ko ar to izdarīja. Man šķiet, ka katra draudze no tām

deviņām vai desmit dažādām konfesijām tajā rajonā, viņi visi sanāca kopā un pateica: “Tas ir nepareizi. Un mums tas nav vajadzīgs.” Un viņi izveidoja lūgšanu sapulci un izveidoja lūgšanu ķēdi diennakts garumā. Un, kad tiesneši un federālās varas pārstāvji, un viņi visi atnāca uz tiesu nākamajā rītā, lai pieņemtu lēmumu, vai varēs to būvēt, vai nē, viņi tika sagaidīti un viņi zaudēja. Lūgšana maina situāciju. Man ir vienalga, cik ļoti sapuvusi ir šī pasaule, cik ļoti sapuvusi ir mūsu valsts, mūsu tauta, mūsu ļaudis – mūsu lūgšana maina situāciju.

90 Taču mūs vairs neinteresē lūgšanu sanāksmes. Mums, kā mēs domājam, ir tik daudz citu darīšanu.

91 Un ne tikai tas, ka tika nosodīts tas hipodroms, bet viņi panāca, ka tika pieņemts arī lēmums, ka visā Arkanzasas štatā kas tamlīdzīgs tika aizliegts uz daudziem, daudziem gadiem. Kāpēc? Tāpēc ka cilvēki, kas saucas Viņa Vārdā, sanāca kopā un lūdās.

92 Ak, tieši tas mums ir vajadzīgs šodien – sasaukšana kopā, gatavošanās. Un nebūt atkarīgiem no sludinātāja, bet lai tu kā indivīds Dieva priekšā gatavotos Tā Kunga atnākšanai, lai izbēgtu no visas šīs samaitātības.

93 Nav svarīgi, kā viņi tevi saukā un ko viņi dara, Dievu tas it nekādi neizmainīs. Dievs vienalga to izdarīs. Viņš ir atkarīgs un gaida uz mums. Ak vai!

94 Daži cilvēki saka: “Nu, es eju uz draudzi svētdienas rītos. Es klausos mūsu mācītāju, viņš ir labs sludinātājs.” Tas ir labi. Es to augsti vērtēju. Amerikā, pasaulē, lai kas tas nebūtu. Taču ir vajadzīgs kas vairāk par labu vēstījumu no kanceles. Ir vajadzīga tava dzīve. Sagatavošanās attiecas uz tevi.

95 Atklāsmes grāmatas 19. nodaļas 7. pantā Bībelē ir teikts, runājot par Kristus līgavu: “Viņa ir sagatavojusies.” Viņa sagatavojās. Un tev kā šīs līgavas loceklim, tev ir jāsgatavojas.

96 Reiz viens kalpotājs norunāja svētrunu. Bet tur bija kāds vīrs, kas bija nācis uz viņa draudzi, nu, jau diezgan ilgi. Un tajā rītā viņš pienāca pie altāra un sacīja: “Mācītāj, tagad es gribu liecināt, ka vakar vakarā es pilnībā atdevos Kungam Jēzum.”

97 Un mācītājs sacīja: “Nu, es ļoti priecājos to dzirdēt, Džon, uzzināt, ka tu visbeidzot esi nolēmis atnākt un atdot sevi Kungam; jo mēs negribējām aizskart tavas jūtas, taču mēs zinājām, ka tu esi bijis ļoti ļauns. Un mēs zinām, ka tu slikti izturies pret savu ģimeni. Tu visu naudu nospēlēji un nodzēri, un dzīvoji briesmīgu dzīvi, bet tava ģimene bija trūkumā. Un šajā rītā mana sirds priecājas, kad saprotu, ka nu tu esi iznācis priekšā un grasies atdot sevi Kungam Jēzum, lai kļūtu citādāks, lai kalpotu Viņam.”

Viņš sacīja: “Es pateicos tev, mācītāj.”

98 Viņš sacīja: “Bet kas tieši... Es gribētu tev kaut ko pajautāt. No kuras manas svētrunas vai no kādas manas tēmas, vai no kādas dziesmas, kas tika dziedāta draudzē, psalma, tu pieņēmi lēmumu to izdarīt?”

99 Un tas cilvēks paskatījās viņam acīs, asaras ritēja pa viņa vaigiem, viņš sacīja: “Mācītāj, tā nebija neviena no tavām svētrunām, kaut arī tās ir ļoti labas. Tas nebija kora dziesmu vai kādas dziedāšanas dēļ, kaut arī tās ir labas.”

100 Tas sacīja: “Tad varbūt izstāstīsi sanāksmei, kāpēc tu pieņēmi šādu lēmumu?”

101 Viņš sacīja: “Es strādāju kopā ar kādu vīru, kas ir kristietis, un es esmu sacījis viņam visu iespējamo. Saucāju viņu par svētuli. Saucāju viņu par reliģisku fanātiķi un ko nu vēl, bet viņu tas it nemaz neaizskāra. Taču viņš dzīvoja tādu dzīvi, ka visbeidzot tas iekaroja vietu manā sirdī, ka es sagribēju būt tāds kā tas cilvēks. Un tieši tāpēc es paprasīju viņam atvest mani pie Kristus. Es sagribēju to Kristu, kuram kalpo viņš.”

102 Saprotiet, Dievs patiešām darbojas caur draudzes ganu, lai sagatavotu Savu draudzi. Viņš darbojas caur dziesmām, lai sagatavotu Savu draudzi. Un Viņš darbojas caur jums, lai sagatavotu Savu draudzi.

103 Ja draudzes ganam kaut kas nesanašs un pastāvīgi neizdosies, tad jūs sameklēsiet sev citu draudzes ganu. Jūs to izdarīsiet ātri. Ja jūs koris dzied slikti vai arī solo dziesmas nav pārāk labas, jūs pateiksiet diriģentam, tam, kas vada mūziku: “Vairāk viņiem dziedāt neļauj. Es kļūstu nervozs no viņu dziedāšanas.”

104 Taču kā ir ar tevi kā ar indivīdu? Kā ir ar taviem trūkumiem tavā ikdienas dzīvē? Kā tev ir ar atbilstību Dieva līmenim, tam, ko Dievs saka, ka tev ir jābūt spožai gaismai, kas stāv kalna virsotnē? Neviens nevar paiet garām, nu, paiet tev garām, neuzzinot par Jēzu. Kāda veida dzīvi tu dzīvo, vai vienu no tām, kur ir apvainošana un niknošanās, un vienaldzība? Vai arī tu vari pastāstīt par mieru un mīlestību, ko tu esi atradis Kristū?

“Viņa ir sagatavojusies.”

105 Es parādīju jums ļaunumu. Taču nav pietiekami daudz laika, lai izskatītu laika periodus un parādītu, ka katru reizi tas atgādina Bābeli tajā vakarā ar ārdīšanos un dejām, un dzeršanu, un visu ko tamlīdzīgu, un kas tur notika. Un tā ir bijis visos periodos. Ikvienā periodā Dievam ir zibeņus metošie pravieši ar zīmēm un brīnumiem, lai nosodītu to visu visas tās popularitātes vidū un stāvētu vienatnē ar Dievu.

106 Ne tikai tas. Taču, kā būs, ja es pieminēšu to gadījumu ar Stefanu, kas nebija pravietis vai mācītājs, bet parasts Kristus ķermeņa loceklis. Kā šis parastais puisis stāvēja sinedrija padomes priekšā tajā rītā un runāja tiem, kas viņu apvainoja, un pateica: “Jūs, stūrgalvīgie, ar neapgrieztām sirdīm un ausīm. Jūs vienmēr pretojaties Svētajam Garam, kā darīja jūsu tēvi, tā darāt arī jūs.” Viņš nebija draudzes gans.

107 Nevajag gaidīt, ka visu darīs draudzes gans. Nevajag visu uzkraut pilnvaroto padomei vai diakoniem. Tev ir jāgatavo sevi. Tas ir individuāli.

108 Un atcerieties, Viņa atnākšana ir tik pēkšņa, ka draudze aizies vienā acumirkli. Un, ja mēs it visur redzam grēku un gaidāmo tiesu, un to, kā tuvojas Dieva dusmības karakuģi, kā mēs no tā aizbēgsim? Parādās zīmes. Jēzus tuvojas. Un tiek darīti vareni brīnumi. Visi rādītāji norāda uz Viņa drīzo parādīšanos, un tas notiks vienā acumirkli.

109 Ko parāda mūsu inventarizācija šajā rītā? Ja mums šorīt būtu jāatskaitās un Kungs Jēzus šajā rītā nolaistos no debesīm, atskanot saucienam un Dieva bazūnei, vai mēs kā draudzes ķermenis būtu gatavi? Vai mēs būtu, katrs personīgi, gatavi pievienoties tiem, kas tiks augšāmcelti no mirušajiem, kuri ir pierādījuši savu gatavību? Nav nozīmes, vai mēs esam gatavi vai neesam, Kungs Jēzus vienalga atnāks noteiktajā laikā. Mums ir jābūt gataviem, un tas mums ir jādara tagad. Nav laika gaidīt. Mums ir jāizmanto laiks un jābūt gataviem.

110 Reiz bija... Tas ir stāsts (pirms pašām beigām), kas mani satrieca, kad es to izdzirdēju pirms daudziem, daudziem gadiem.

111 Tā Kunga slepenā atnākšana; pēkšņā, noslēpumainā draudzes aiziešana. Esiet nomodā! “Divi būs uz lauka, vienu Es paņēmu, bet otru atstāšu. Divi būs gultā, vienu Es paņēmu, bet otru atstāšu.” Tas parāda, ka Tā Kunga atnākšana nebūs tikai kādā konkrētā vietā, taču tas notiks it visur pasaulē. “Viens strādās uz lauka,” tā ir diena. “Cits gulēs gultā,” tas būs otrā zemes pusē. Aizraušana būs pa visu pasauli un notiks, atskanot saucienam, erceņģeļa balsij un Dieva bazūnes skaņai. Un mirušie Kristū augšāmcelsies. Un viņa tiks aizrauta prom slepus. Ak, man tas patīk! Atnāk tas brīnišķīgais Līgavainis, un līgava sevi gatavo, gaida to slepeno brīdi, kura precīzo laiku nezina pat viņa. Taču viņa ir gatava un apģērbta, un gaida to.

112 Pēc visiem Viņa rādītājiem šajā pasaulē ir redzams, ka tiesa ir sagatavota. Mēs redzam draudzē brīnumus un zīmes, ka notiek varenas lietas. Kādiem cilvēkiem mums ir jābūt? Mums ir jābūt gataviem šajā brīdī, jo mēs nezīnām, kad Viņš atnāks. “Esiet arī jūs gatavi, jo jūs nezīnāt ne minūti, ne stundu, kad atnāks jūsu Kungs.” Esiet gatavi! Jo tad tu vairs nevarēsi sagatavoties, jo Viņš pateica, ka jūs to nevarēsiet.

113 Cik daudzi no jums, droši vien visi, ir lasījuši par tām jaunavām? Dažas bija gudras, bet

dažas bija negudras. Jaunava nozīmē “tīrību”. Viņas visas bija labi cilvēki. Ikviens no tām bija jaunava, Dieva attīrīts trauks. Taču iegāja tās, kurām bija eļļa viņu lukturos, bet pārējās palika ārpusē. Viņas visas bija jaunavas, ikviens, cilvēki, kuriem nevarēja aizrādīt ko nepareizu. Viņas, ikviens, ticēja Tā Kunga atnākšanai. Viņas bija gatavas iziet, lai satiktu Viņu, taču dažām no viņām izbeidzās eļļa.

114 Nepieļaujiet, lai tā notiek ar jums. Lai tavā lukturī ir Eļļa. Eļļa ir Gars, Svētais Gars. Lai Tas tev nekad neapsīkst. Kad tu jūti, ka izzūd mīlestība, tavs patiesums pret Kristu un kopējo darbu, ātri ej pie Viņa, kuram ir tas Eļļas avots, un nopērc sev papildīšanos ar Svēto Garu.

115 Mūsu valstij ir beigas, tā ir morāli samaitājusies un sabrukusi. Mūsu politiķi ir samaitājušies, un ar tiem ir cauri. Mūsu līderi, ak, Dievs, ko lai mēs darām? Tu vari ielikt tur labu cilvēku, bet viņš paliek par blēdi.

116 Ir tikai Viens, ko mēs šobrīd varam atvest, tas ir Kungs Jēzus. Sagatavosimies Viņa atnākšanai.

117 Noslēgumā es gribu izstāstīt jums vienu nelielu stāstu, kuru es dzirdēju pirms dažiem gadiem. Šī pēkšņā, ātrā draudzes aiziešana!

118 Tagad tu sacīsi: “Nu, notiks tādi un tādi notikumi, un tad es gatavošos.” Gatavojies tagad. Es tikko kā izstāstīju jums par Perlharboru un daudziem gadījumiem, kad viņi atteicās ieklausīties brīdinājumā. Atteicās tajā ieklausīties. Tur atlika tikai Dieva tiesa pār cilvēkiem. Lūk, visi, kas neieies Kristū, nokļūs zem Dieva dusmības un Dievišķās tiesas. Lūdzu, nepieļauj, lai tas notiek ar tevi.

119 Nav svarīgi, kāds reiz kļūs Branhama dievnams – lai tas nenotiek ar tevi. Esi Kristus kalps. Nav svarīgi, ko dara draudžu pasaule, esi Kristus kalps. Tas nav atkarīgs no Branhama dievnama un tāpat ne no kādas citas draudzes. Tas atteicas uz tevi kā uz indivīdu, tev ir jābūt gatavam, kad notiks Tā Kunga atnākšana. Tev ir jābūt gatavam. Man ir jābūt gatavam. Es slaucīšu savu kāpņutelpu. Bet tev ir jāslauka savējā. Nelien pie manējās, es nelīdīšu pie tavējās. Tev ir jāgatavo savas drēbes.

120 Reiz bija kāds liels rančo īpašnieks, un viņam piederēja kāds milzīgs rančo tur tālu Kolorādo ziemeļos, netālu no kalniem.

121 Kā jūs visi zināt, es esmu nedaudz strādājis ar lopiem, jājis un tā tālāk. Un viens no maniem saucieniem uz Dievu bija, kad es sēdēju vecos teksasiešu zābakos, uzlicis šauteni uz sedliem, ar pistoli pie jostas, kad es sadzirdēju vēju tajos kokos, un izklausījās, it kā kāda balss teiktu: “Ādam, kur tu esi?”

122 Un, kad es paskatījos uz zvaigznēm un dzirdēju veco Slimu, vecu kovboju no Teksasas, kurš spēlēja uz ķemmes uzlicis papīra gabalu:

Tur pie krusta, kur mans Glābējs nomira,

Tur šķīstīšanu no grēka ar asarām meklēju.

Tur mana sirds tika ar Viņa Asinīm mazgāta;

Slava Viņa Vārdam.

123 Es pārvilkmu segu pāri galvai un mēģināju noslēpties, jo uz tiem kalniem no augšas skatījās Dievs.

124 Tas notika vienā no tādiem rančo, no kurienes gaļas pārstrādes uzņēmumi iepērk sev lopus; tie tiek iedzīti kalnos, bet teļi pēc piedzimšanas tiek rudenī savākti un iezīmēti, bet vecie lopi tiek pārdoti, vērši un pārējie; un tiek aizvesti...savāc savus lielos lopu ganāmpulkus.

125 Un tajā rančo īpašnieks jeb vadītājs, kā mēs tur saucam, galvenais, meistars, viņam bija piecas meitas. Tās visas bija skaistas sievietes, jaunas, neprecētas.

Bet tur bija viena neuzkrītoša meitene, kura bija to meiteņu māsīca; viņas tēvs un māte bija

miruši. Un viņu bija aizveduši uz turieni, lai viņa dzīvotu ar savu tēvoci.

126 Bet tās meitenes, viņas staigāja tajās izpušķotajās kleitās, jūs zināt, un viņas vienkārši izrikoja to nabadzīti un attiecās pret viņu kā pret kādu dzīvnieku. Viņai bija jādara visi smagie darbi. Viņa mazgāja traukus. Viņa tīrīja. Viņa klāja gultas. Tas viss bija jādara viņai. Bet viņas tikai ņēmās ar savu nagu pulēšanu un manikīru, ar to draņķi uz lūpām, un bija tādas kā konfektītes, ziniet, ar smalkām manierēm.

127 Un jo īpaši viņas tādas kļuva, kad viņas uzzināja, ka no Čikāgas atbrauks jaunais, neprecētais gaļas pārstrādes uzņēmuma īpašnieka dēls, kuram piederēja tas rančo. Ak, kā viņas saposās! Ak! Viņas tā ģērbās un tā gatavojās viņa atbraukšanai! Bet vakaros par to vien runāja, kā viņas pavinās to jauno cilvēku un apprecēsies ar viņu. Kam bija... Tad viņas pašas kļūs par tā rančo īpašniecēm, jo dēls taču ir visa mantinieks. Tāpēc viņas gatavojās.

128 Tā ka jūs redzat, ka ir jāveic sagatavošanās. Jūs gatavojaties, iestājoties draudzē vai ko tamlīdzīgu, tomēr tas nav viss, kas tiek prasīts. Tev ir jābūt Eļļai tavā lukturī. Saprotat? Tik vien kā tavas drēbes, piemēram: “Mēs uzcelsim lielu draudzi. Mēs pievienosimies labākai konfesijai. Mēs...mēs Tam Kungam dabūsim nelielas ērģeles. Mēs uztaisīsim plīša solus,” ne jau to pieprasa Dievs.

129 Taisnīgumu, lūk, ko pieprasa Dievs, Viņa Dēlā, Jēzū Kristū. Lūk, kādas ir tās drēbes. Jo Bībelē ir teikts: “Viņa bija ģērbta baltā audeklā, tas ir svēto taisnīgums.” Tāpēc viņa...

130 Tās meitenes domāja, ka viņas sagatavosies tā jaunā cilvēka atbraukšanai. Protams, tā nabaga māsīca... Tas man atgādināja kādu izstumto. Viņa būtu varējusi iepatikties. Viņa bija skaista sieviete, taču, ak vai...! Viņa bija jauka meitene, taču viņu neviens neņēma vērā, pat ne kā radinieci.

131 Un aptuveni tā šodien izskatās tā īstenā draudze konfesiju acīs. [Pārtraukums lentas ierakstā–Tulk.] Pat netiek ņemta vērā; kaut kāda nekonfesionālo cilvēku grupa, izstumto bars.

132 Tāpēc tā nelaimīgā nabadzīte vienkārši turpināja strādāt. Un kad tas jaunais cilvēks atbrauca...

133 Viņi to nezināja, taču viņš bija atbraucis atrast sev sievu. Viņam līdz nelabumam bija apnikušas pilsētas meitenes, kuras zināja to vien kā izskaistināties un, ak, jūs saprotat, staigāt pa bāriem un braukāt ar kadiljakiem, un visu ko tādu. Viņas... Tas viss viņam bija pagalam apnicis. Viņš domāja: “Es aizbraukšu uz rietumiem un atradīšu sev īstu meiteni, kura būs īsta māte mani bērniem. Un tādu, kas neslaistīsies pa visiem tiem šūšanas pulciņiem un pa visām tām biedrībām, un tā tālāk, bet vienkārši būs īstena māte.” Bet ko viņš tur atbraucis ieraudzīja? Tieši to, ko viņš bija kritizējis Čikāgā.

134 Un man ir jautājums, vai Kungs Jēzus nekonstatēs, ka draudze ir vien parasta konfesija, kas tikai saucas par “draudzi”, bez Eļļas lukturos, negatavu aiziešanai? Ak, viņām ir skaistas kleitas. Viņām ir vislielākās baznīcas, vislielākais *tas* un viss pārējais. Taču Dievam tas nav vajadzīgs. Viņam esi vajadzīgs tu kā indivīds. Viņiem var būt vislabākie draudzes gani, viņiem var būt visbrīnīšķīgākās diakonu padomes, taču Viņam esi vajadzīgs tu ar Eļļu. Viņš nāk paņemt prom to Eļļu un Līgavu.

135 Un, kad viņš, tas puisis, skatījās uz viņām, viņa sirds noskuma. Un tajā vakarā tika rīkoti tādi kā... Tajās dienās, un tas bija sen, tas saucās par “čārlztonu”, kas ir kaut kas ļoti līdzīgs rokenrolam. Un tika organizēta tāda liela ballīte. Daudzi no jums atceras to veco čārlztona deju, kura tika dejota, kad es vēl biju ļoti jauns, kad es biju tur. Lūk, visiem bija jāapgērbjas melnas un baltas krāsas drēbēs, ziniet, lai... Ak, tie saucās par “čārlztoniem” jeb “blekbatomu”, lūk, kā tas tika saukts. Un viņi ģērbās tādas divkrāsainās drēbēs, lai dejotu tās dejas.

136 Un tam puisim tas viss bija apnicis. Viņš meklēja īstu meiteni, tāpēc viņš aizlavījās prom no viņu ballītes. Viņš vēroja viņas. Viņš bija atbraucis, lai paskatītos uz viņām.

137 Tāpat dara arī tas cits Dēls, kuru es pazīstu. Cits Dēls atnāks uz tavu draudzi. Viņš... Dieva

Dēls, Viņš atnāks uz turieni. Viņš paskatīsies. Viņš redzēs, ka tu esi labi apgērbts. Viņš sapratīs, ka tu esi labs draudzes loceklis. Taču Viņš meklē kaut ko atšķirīgu no vispārpieņemtajām draudzes normām.

138 Un tā, visu to vērodams, viņš pēc kāda laiciņa patiešām zaudēja cerības. Viņš izgāja ārā.

139 Un iedams atpakaļ, mēnesgaismā soļodams uz viesumāju, viņš izdzirdēja tādu kā dūngošanu. Un viņš paskatījās apkārt. Un tur iznāca tā meitenīte ar lielu samazgu bļodu, vēlu vakarā, baskājaina, lai izlietu ārā to samazgu ūdeni. Un tikko kā viņš ieraudzīja viņu, kaut kas pateica: “Tā ir viņa. Tā ir tā īstā.” Tāpēc viņš nostājās viņas ceļā. Un, kad viņa... Tajā brīdī, kad viņa nāca atpakaļ gar aploka žogu, ak, tur stāvēja viņš. Un viņa teju vai noģība.

140 Viņš sacīja: “Sveicināta!” Un viņš sacīja: “Kā tevi sauc?” Un viņa pateica viņam savu vārdu, un viņas uzvārds bija tāds pats kā tā rančo priekšniekam. Viņš sacīja: “Tad es nesaprotu, kā tas... Vai tas ir tavs tēvs?”

141 Sacīja: “Nē. Es esmu tikai māsiņa, saprotiet. Mans tēvs un viņš bija brāļi. Man ir tāds pats uzvārds. Taču es... Viņš ir tas priekšnieks.”

142 Tu vari saukties draudzes vārdā, tu vari saukties Branhama dievnama vai metodistu, lai kāda arī nebūtu tava draudze, vārdā. Tas nav tas, draugs. Saprotat? Ir vajadzīgs kaut kas cits. Tas ir tavs raksturs. Lūk, uz ko skatās Dievs. Tu vari būt metodists. Tu vari būt baptists. Tu vari būt prezbiterietis. Tas nav tas. Dievs skatās tieši uz raksturu. Nevis vienkārši šis pasaulīgais raksturs, bet Svētā Gara raksturs. “Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic,” sacīja Jēzus Marka Evaņģēlija 16. nodaļā.

143 Viņa tik ļoti apmulsa, ka viņš vispār viņu uzrunāja. Un viņa nokāra savu galviņu un ieskrēja mājās.

144 Viņš tur pavadīja kādu nedēļu vai divas, visu un visur vērodams. Un viņš vairāk neko neteica, bet turpināja viņu vērot. Un tajā vakarā pirms aizbraukšanas... Viņam bija jādodas prom nākamajā rītā. Viņiem bija paredzēts uztaisīt vēl vienu lielu ballēšanos. Bet viņš meklēja viņu. Viņš nevarēja viņu atrast. Viņš zināja, ka viņai ir jāmazgā netīrie trauki un tā tālāk, lūk, jādara netīrais darbs un tas, ko negribēja citi.

145 Un tieši tas reizēm ir jādara īstenajai Dieva draudzei – tas netīrais darbs, visas tās kauninošās iesaukas un tas viss sliktais, kas tiek viņai uzmests. Un viņa ir kā plankumains putns. Visi pārējie putni sanāk apkārt un sapulcējas kopā pret viņu. Viss kārtībā. Viņas vārds ir Jēra Dzīvības Grāmatā. Reiz viņa izpletīs savus lielos spārnus aizlidošanai. Viņa ir gatava. Tie plankumi parāda, ka viņa ir apslacīta ar Kristus Asinīm. Saprotat? Jūs esat lasījuši par to savā grāmatā, Bībelē.

146 Un tovakar tam puisim izdevās satikt to meiteni, kad viņa gāja ārā. Viņš sacīja: “Es esmu tevi vērojis. To zinu tikai es.” Viņš sacīja: “Es atbraucu uz šejieni atrast sev sievu. Un no visa, ko es jebkad esmu redzējis, tu atbilsti tām prasībām.” Kā gan viņa jutās? Liela cilvēka dēls tagad viņai jautā, vai viņa būs viņa sieva.

147 Vienkārši iedomājieties, kā droši vien jutās tās meitenes, kad viņas paskatījās ārā pa logu un ieraudzīja, kā tās nicinātās māsiņas rokas tur cilvēks, kuru viņas bija centušās savaldzināt ar savām krāšņajām kleitām un ballēšanos.

Bet viņš sacīja: “Vai tu mani precēsi?”

“Ak,” viņa sacīja, “ser, es neesmu cienīga.”

148 Lūk, kā jūtas īstenā draudze: “Es neesmu cienīgs. Es varu... Ja vien es varētu mazgāt Tavus traukus, man ar to pietiktu.” Vai tu gribi ieņemt tādu vietu? Vai tu varētu nomazgāt traukus pēc tā Mielasta? Vai tu gribētu, lai tevi saukā par fanātiķi? Vai tu gribētu iet kopā ar tiem dažiem nicinātajiem, kas pieder Tam Kungam? Vai tu gribi?

149 Vai tu gribi savā darbavietā būt iezīmēts kā: “Lūk, tas cilvēks ir reliģiozs fanātiķis, jo viņš nedzer, nesmēķē, nedejo, neskraida apkārt ar sievietēm.” “Lūk, tā sieviete, kas staigā, galvu

nolaidusi, viņa iet kā...pa pilsētu. Viņa nav...viņa negrib būt mūsu aprindās.”

150 Vai jūs gribat iet pa šo ceļu, sagatavot sevi Tā Kunga atnākšanai? Ja tu... Ja tu gribi, tad tu gaidīsi Viņa atnākšanu. Tu priedēsies Viņa atnākšanā. Tā nebūs kas biedējošs, tas būs visbrīnīšķīgākais brīdis, kādu tu vari iztēloties, Tā Kunga atnākšana. “Visi tie, kas mīl Viņa parādīšanos.”

151 Un tā, braukdams projām, viņš pateica viņai, ka atgriezīsies noteiktā laikā. Sacīja: “Kad redzēsi...” Tas notika ziemā. Sacīja: “Kad ieraudzīsi, ka tajos kokos parādās pumpuri, tajos meskītu kokos, un viss pārējais atdzīvojas,” sacīja, “tad es atbraukšu, kaut kad pavasarī.”

152 Es saprotu, ka nevaru pateikt, ka viss notika tieši tā, taču tā meitene ar savu darbu pelnīja tikai kādu dolāru un septiņdesmit piecus centus nedēļā. Taču viņa krāja katru centu. Kāpēc? Viņa gatavojās gaidāmajām kāzām. Viņa krāja naudu savai kāzu kleitai. Jo viņš taču bija pateicis: “Kad es atbraukšu, mēs apprecēsimies tieši šeit, rančo.” Viņa visu gadu krāja naudu. Viņa bija laimīga. Viņai nebija grūti mazgāt tos traukus. Viņai nebija grūti gludināt drēbes vai uzkopt viesumāju, vai vēl kaut ko. Viņa bija saderināta ar rančo īpašnieku.

153 Īstenais kristieti, kāda mums daļa gar to, ko sacīs pasaule? Kāda mums daļa, ja mūs nicinās un atgrūdz? “Svētīgi lēnprātīgie, jo viņi iemantos zemi.” Viendien atnāks tā Bosa Dēls, un mēs dosimies uz Kāzu Mielastu. Tam visam nav nozīmes, jo mēs mīlam Viņa parādīšanos.

154 Kad tas viss bija... Laiks gāja. Tās jaunās meitas, māsīcas, smējās par viņu, dejoja viņai apkārt un ko tik vēl nedarīja. “Nu,” sacīja, “tu nabaga mazā muļķīte! Vai tad tu nesaproti, ka viņš... Nu, viņš ir tāds kā visi vīrieši. Viņš vienkārši tevi ķircināja.”

155 Taču Dievs Dēls neķircina. “Ja kāds nepiedzims no augšas, viņš nekādi...” Mani neinteresē, cik labi jūs izskatāties, kādai draudzei jūs piederat, kāds statuss jums ir valstī. Varbūt tu esi politiķis. Varbūt tu esi federālās valdības loceklis. Tu vari būt katoļu, prezbiteriešu, kādā nu vēl draudzē. Taču, lūk: “Ja cilvēks nepiedzims no augšas, viņš neieies. Un tiem, kas tic, ies līdzī šādas zīmes.” Es vienkārši citēju Viņa Vārdu.

156 Visbeidzot, kad pienāca tas laiks, viņa sāka ievērot, ka kokos sāk parādīties pumpuri. Viņa saprata, ka viņš var ierasties jebkurā brīdī. Un viņš bija pateicis: “Es centīšos ierasties tieši saulrietā, lai mēs varētu apprecēties un steigties prom.” Un katru vakaru saulrietā, kad viņa gāja un ņēma...pilnībā sagatavojusies, uzvilksu savu kāzu kleitu, un gaidīja pie vārtiem.

157 Bet tās māsīcas nāca un smējās par viņu, un izmēja viņu, un sacīja: “Tu nabaga muļķa bērns! Iedomāties, ka cilvēks, kam pieder... Viņš ir kompānijas prezidents, un kā tad viņa dēls apprecēs trauku mazgātāju!”

158 Viņš meklēja tikumu, nevis apģērbu. Viņam bija pietiekami daudz naudas, lai nopirktu visu vajadzīgo apģērbu.

159 Dievam nerūp, kādas lielas un smalkas lietas tev pieder. Viņam pieder viss šai pasaulē. Lūk, Viņam ir vajadzīgs tikums. Viņam ir vajadzīgs kaut kas īstens.

160 Un tā, visbeidzot kādā vakarā, kad viņa tur stāvēja, bet viņas smējās un par viņu uzjautrinājās, un sacīja, ka viņa ir muļķe. Pēkšņi viņas izdzirdēja tādu kā pakavu rībēšanu. Kas notika? Uz pakalna parādījās divriči. Lūk, divriči ir nelieli atvērti rati, ļoti populāri rietumos. Un tuvojās zirgi, zvaniņiem skanot, un tā tālāk. Tie rati pārbrauca pāri pakalnam un apstājās vārtu priekšā. Viņa pieskrēja. Viņa sacīja: “Es zināju, ka tu atbrauksi.”

Tieši tā viendien notiks ar draudzi.

161 Viņa metās viņa apskāvienos, un viņš sacīja: “Dārgā, pēc manas aizbraukšanas pagājušajā gadā šajā rančo palika cilvēks, kas ziņoja man par visu, ko tu darīji.”

162 Šajā rītā arī Dievam ir atstāts kāds Cilvēks šajā lūgšanu namā. Viņu sauc Svētais Gars. Viņš zina tavas sirds noslēpumus. Viņš zina visu, ko tu esi darījis vai ko tu esi domājis. Viņš stāsta Tēvam visu, ko tu dari. Viņš nogādā tos ziņojumus turp un atpakaļ.

163 Viņš sacīja: “Un viņš stāstīja man, ka tu gaidīji un strādāji, un pacietīgi pūlējies, gaidīdama manu atbraukšanu. Lūk, tu ilgi esi bijusi verdzene, taču tavas nebrīves dienas tagad ir beigušās. Es esmu atbraucis kopā ar mācītāju, lūk, šeit zem šīs rožu lapenes tu kļūsi par manu sievu.” Viņš noskūpstīja viņu, uzvilka viņai uz pirksta laulības gredzenu un apskaudams iesēdināja viņu pajūgā. Un viņi aizbrauca uz Čikāgu, lai dzīvotu tajā jaunajā lielajā pilī Auterdraivā, prestižā rajonā, kur viņa dzīvoja kā viņa līgava.

164 Kāpēc? Viņa bija gatava. Viņa bija dzīvojusi un bijusi tieši tāda sieviete, kādu viņš meklēja. Tas notika vienā acumirkļī.

165 Un tā pēkšņā, apslēptā Tā Kunga atnākšana, pasaule nesaprot, ka tas notiks, taču mēs saprotam. Tas ir tuvu. Neesiet tādi kā tā jaunā sieviete, kurai tika novilkts apģērbs Perlharborā, jūs tiksiet atstāti kaunā. Esiet kā tā, kura sagatavojās un saglabāja savu tikumību, un gaidīja Tā Kunga atnākšanu, jo tas notiks apslēpti un pēkšņi.

166 Kamēr jūs domājat par šīm lietām, nolieksim mūsu galvas Tā priekšā, Kurš atnāks.

167 Pirms mēs vērsīsimies pie Viņa, katrs vīrietis savā veidā, katra sieviete, puisis vai meitene. Un kamēr es vērsīšos pie Viņa, saprotot, ka Viņa slepenais Aģents, Viņš, kuru jūs nevarat redzēt ar savām acīm, jo Viņš ir slepenais Aģents, tas svētais Svētais Gars ir šajā ēkā. Vai tu gribētu, lai Viņš piemin tevi Tēva priekšā šajā rītā, ka tu gribi būt gatavs un, kad Viņš atnāks, aiziet kopā ar Viņu? Ja tu gribi, tad, lūdzu, pacel Viņam savu roku. Lai Tas Kungs jūs svētī. Man šķiet, ka praktiski visi šajā ēkā ir pacēlušī rokas, arī es. “Es gribu, lai Tu, Svētais Gars, pasaki Tēvam: 'Paskaties lejup uz mani. Es iešu pa Viņa nicināto ļaužu ceļu. Es gribu iet, gribu būt gatavs. Es gribu kļūt gatavs tagad, jo Viņš var atnākt vēl pirms šī dievkalpojuma beigām.”

*Valstis šķeļas, un Israēls mostas,
Tās zīmes, kas teiktas mums Bībelē;
Pagānu Dienas ir skaitītas,
Tautas, šausmu pārņemtās,
Ak, atgriezieties, izklīdušie, pie savējiem!*

*Izpirkšanas diena ir tuvu jau,
Cilvēku sirdis dreb bailēs;
Ar Dieva Garu piepildīts esi,
Lai lukturis tavs apgriezts un tīrs,
Lai skats tev uz augšu, izpiršana ir tuvu jau.*

Vīģeskoks aug, Israēls ceļas.

168 Ak, Dievs! Vīģeskokam parādās pumpuri, Israēls atkal ir kļuvis par valsti! Kad es dzirdēju, kā mūsu draudzes gans šorīt teica, lūdzās par Israēlu! Vai jūs nesaprotat, ka tā ir pumpuru parādīšanās? Viņam ir jāatnāk jebkurā brīdī.

169 Es paskatījos tās “Trīs minūtes līdz pusnaktij”, to filmu, noskatījos uz sava fotoaparāta, tas ir, uz projektorā pie sevis pagrabā, kā tie vecie ebreji kliboja un kāpa kuģos, un tā tālāk, no visas pasaules. Un intervētājs pajautāja: “Vai jūs braucat uz dzimteni, lai tur nomirtu?” Tas atbildēja: “Nē. Mēs braucam, lai redzētu Mesiju.”

170

Vīģeskoks aug. (Vai jūs to neredzat? Izpiršanas diena jau ir tuvu.)

Viltus pravieši melo,

*Dieva Patiesību tie noliedz,
Ka Jēzus Kristus ir mūsu Dievs.*

Vai tad jūs neredzat, kur mēs atrodamies?

Bet mēs iesim pa taku, kur apustuļi gāja.

*Izpirkšanas diena ir tuvu jau,
Cilvēku sirdis dreb bailēs; (Aizdomājieties!)
Ar Dieva Garu piepildīts esi,
Lai lukturis tavš apgriezts un tīrs,
Lai skats tev uz augšu, izpirkšana ir tuvu jau.*

171 Kungs Dievs, šajā svarīgajā brīdī, kad es skatos uz šo nelielo sanāksmi un redzu sasārtušās sejas un asaru pēdas uz vaigiem, mēs saprotam, ka tas īpašais slepenais Aģents, Svētais Gars, ir blakus.

172 Ļauj mums tagad iet pa to ceļu kopā ar tiem dažiem nicinātajiem, kas pieder Tam Kungam. Ja mūsu kaimiņu vidū radīsies kāda nesaprašanās, cilvēku vidū, draudzes vidū, uz mums tas neattiecas. Mēs turpmāk vairs neaptraipīsim savas drēbes ar šīs pasaules lietām. Jo Tu taču reiz atnāksi, pēkšņi, vienā acumirkļī, tā pēkšņā, apslēptā Tavas draudzes aizraušana. Tu nāksi pāri tam laika pakalnam lejup pa horizontālo varavīksni, lai paņemtu draudzi, jo Rakstos ir teikts: "Atskanēs Dieva bazūne. Un Kristū mirušie augšāmcelsies. Un mēs tiksim aizrauti kopā ar viņiem gaisā, lai satiktos ar To Kungu, un būsim kopā ar To Kungu vienmēr. Tāpēc, mani brāļi, mieriniet viens otru ar šiem vārdiem."

173 Lai šiem sanākušajiem tas noskan sirds dziļumos šajā rītā. Mēs slavēsim Tevi Jēzus Vārdā. Āmen.

Pēkšņā, noslēpumainā draudzes aiziešana

(The Sudden, Secret Going Away Of The Church)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1958. gada 12. oktobrī Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 58-1012 ilgst 1 stundu 19 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.